

دلالتی اداره کارسندج به نفع کارفرمایان

وفا قادری

سه شنبه ۱۲ خرداد ۱۳۸۸

تحمیل شرایط سخت کار به کارگران، خارج کردن کارگاه‌های زیر پنج و ده و سپس بیست نفر از شمولیت قانون کار، تحمیل قراردادهای موقت کار و به طبع آن قراردادهای سفید امضاء از طرف دولت به کارگران، تصویب نمودن افزایش سن باز نشستگی، تحمیل میزان دستمزدهای چند برابر زیر خط فقر، غیر اجرایی کردن قوانین سخت و زیان آور کار، تأیید احکام اخراج دسته جمعی و فردی کارگران از طرف دولت و اداره کار، بی مسئولیتی در قبال کارگران آماده به کار و بیکار و عدم پرداخت بیمه بیکاری به آنها، رها کردن کودکان کار و کارگران از کار افتاده در این شرایط بحرانی، حتی اجرایی نکردن احکامی که احیاناً "به نفع کارگران صادر میشود (نمونه شرکت پرریس سندج)، حمایت از کارفرمایان برای اخراج کارگران و موارد دیگری از این قبیل، گویا از نظر دولت و اداره کار مطبوعش، کم ضربه‌ای به زندگی ما کارگران و خانواده‌هایمان وارد ننموده است و انگار خوش خدمتی ناچیزی به کارآفرینان! (نام دیگر کارفرمایان) برای بدست آوردن سود بیشتر از قبل استثمار کارگران است.

بنظر می‌رسد دولت با تصویب وام‌های میلیاردی و تزریق پولهای هنگفت (حاصل دسترنج ما) به این جنابان کار آفرین! می‌خواهد به آنها کمک بیشتری کند. کاری که هیچ نفعی برای کارگران ندارد و فقط برای خالی‌تر کردن سفره ما کارگران و حمایت از کارفرمایان است. مسئولین اداره کار سندج پا را فراتر گذاشته و از کیسه خلیفه هم می‌بخشند. آنها از پول اندوخته شده بیمه کارگران، یعنی مبلغی که به کارگران اخراجی تحت پوشش بیمه بیکاری تعلق می‌گیرد را هم به نفع کارفرمایان بخشش می‌کنند. مجریان این اداره به این عنوان که گویا اینکار قانونی است، افراد تحت پوشش بیمه بیکاری را مجانی به کارفرمایان می‌فروشند و برای آنها دلالتی می‌کنند و کارگران هم از قوانین نیم بند کار بی‌خبرند.

بر اساس این طرح، کارگران تحت پوشش بیمه بیکاری را در قبال پرداخت تنها ۳۰ درصد از این حقوق ناچیز به اداره کار، آنها را وادار می‌کنند که با سپری کردن ایام بیمه بیکاری و حتی بدون برقرار کردن بیمه آنها، برای کارفرمایان کار کنند. درمقابل، کارگر هم ایام بیمه بیکاری‌اش را از دست می‌دهد و از مقدار بسیار زیاد! مزایا یعنی ۸۰۰ ریال حق خوار بار و ۱۰۰۰۰۰۰ ریال حق مسکن و یا اگر موفق به ازدواج شده باشد، از حق اولاد بر خوردار گردد. البته این امر شامل کارگرانی است که مدت زمان بیمه بیکاری آنها بیش از هفت الی هشت ماه می‌باشد. اداره کار نه تنها نیروی کار کارگران را این چنین ارزان می‌فروشد، بلکه به اندوخته دسترنج ما کارگران هم رحم نکرده و از آن به نفع کارفرمایان و لخرجی می‌کند. این کارها را همان اداره ای انجام می‌دهد که از طرف دولت متصدی امور کارگری و حامی ما کارگران است! علاوه بر این کارخانه‌ها و کارگاه‌های هستند که کارگران برای زنده ماندن، با دستمزدهای بسیار کمتر از حداقل حقوق زیر خط فقر، در آنجا مجبور به کار میشوند و آنها را وادار میکنند که قراردادهای برابر با این حداقل حقوق را امضا نمایند. اداره کار این مصایب و هزاران مشکل دیگر را می‌بیند و چشم را به روی همه آنها می‌بندد. حتی کارفرمایان محترم! را از طریق ماده و تبصره قانونی، راهنمایی می‌کند. ما کارگران را هم مجبور میکنند برای امرارمعاش تن به کار با دستمزد پایین و بدون هیچ مزایا و حتی بدون رعایت موارد نیم بند قانون کار بدهیم.

کارگران! همانطور که می‌دانید هیچکس، نه اداره کار، نه دولت و نه خانه کارگر، از ما حمایت نمی‌کند. ما نیروی عظیم این جامعه هستیم و همه‌ی وسایل رفاهی و امکانات این جامعه را تولید می‌کنیم. شایسته است ما و خانواده‌هایمان نیز، از زندگی مرفه و انسانی برخوردار باشیم. این میسر نمی‌شود مگر با تلاش و اتحادمان. پس چاره‌ای جز اتحاد، همبستگی و حمایت از یکدیگر نداریم و این امر فقط با ایجاد تشکلهای مستقل و طبقاتی مان ممکن خواهد شد. پس باید متحد و متشکل شویم و حول تشکلهایی که به نیروی خود ما تشکیل می‌شود، از زندگی مان دفاع کنیم و برای رهایی از چنگال شرایط غیر انسانی نظام سرمایه داری بکوشیم.